

Adventi mesenaptár

December 16.

Tegnap harangoztak
Holnap harangoznak
Holnapután az angyalok
Gyémánt havat hoznak
(Ády Endre)

*Mentovics Éva: A hóemberek
karácsonya*

Valamikor nagyon régen, amikor még nem voltak autók, buszok, villamosok, és egyéb korunk béli közlekedési eszközök - az emberek lóháton, és lovas kocsin utaztak - akkoriban történt, amit most elmesélek nektek:

December volt. Sötét, terebélyes fellegek úsztak az égen. A szállongó, csillogó pelyhek pedig vastag hótakarót borítottak a tájra. Napok óta, szinte megállás nélkül havazott. A gyerekek ugyan örültek ennek a hófehér „égi áldásnak”, a felnőtteknek viszont igen sok kellemetlenséget okozott.

Sokkal nehezebb volt a közlekedés, és ilyen hideg időben rengeteg fát el kellett tüzelniük, hogy egy kicsit megmelegedhessenek.

A fiatalok viszont kifejezetten élvezték. A hidegtől kipirosodott az orcájuk, kesztyűjük átázott, de ez cseppet sem érdekelte őket.

Szinte naphosszat a hóban viháncoltak. Csúszkáltak, szánkóztak, hóembert építettek, és önfeledten hógolyóztak. Olyan ház szinte nem is akadt, ahol ne állt volna az udvarban legalább egy hóember. Így teltek a téli napok.

Egy napon aztán favágók járták be a környékbéli fenyves erdőket, és sorra vagdoszták ki a kisebb - nagyobb fenyőfákat. Lovas kocsikra tették, és

elszállították őket. Az erdei tündérek nem győztek rajta csodálkozni.

- Vajon hova viszik ezeket a szép, sudár fenyőfákat? - kérdezték egymástól. Ám választ egyikük sem tudott rá adni.

Lille, az egyik csintalan kis tündérke el is határozta, hogy utánajár ennek a rejtélyes dolognak. Egyik nap nagy titokban beosont a közeli faluba, mivel sejtette, hogy valahol ott kell keresnie a megoldást.

Sötét volt. A kanyargós kis utcákban a gázlámpások fényétől megnyúltak a fák, bokrok, kerítések árnyai. Senki sem járt kint, csak az északi szél száguldozott fel - alá, kisebb - nagyobb hóbuckákba fújva a frissen hullott havat. A kis tündérlány álmélkodva figyelte, amint a hópelyhek vidám táncot lejtenek a lámpások fényében. Ezt megunva pedig kíváncsian kandikált be a házak ablakain.

Szeme - szája tátva maradt attól, amit ott látott. A szobákban ünneplő ruhába öltözött gyerekek, és felnőttek álltak körül egy fenyőfát, amire rá sem lehetett ismerni...

A sudár fenyő teli volt aggatva mindenféle csillogó-villogó dísszel.

A csúcsán egy aranyszínű csillag ragyogott, az ágai végén pedig számtalan gyertya lángja járta tüzes táncát. Mindenki áhítattal állta körbe, miközben szebbnél szebb dalokat énekeltek. Az arcuk pedig láthatóan sugárzott a boldogságtól. Lille következő pillantása udvarokon búslakodó hóemberekre esett. Nagyon szomorúnak tűnt mindegyik.

- Miért lógatjátok ennyire az orrotokat? – tudakolta tőlük a kis tündérlány.

- Ne is kérdezd! A mai napig még szerettek bennünket a gyerekek. Egész nap itt ugráltak, nevetgéltek, játszadoztak körülöttünk. Olyan jó volt nézni őket... Ma pedig ránk sem hederítettek. Azt mondták, hogy ma karácsony van, és valamilyen karácsonyfát, és ajándékokat emlegettek. Mindegyikük nagyon izgatott volt, és egész nap bent kuksoltak a házakban. Mi pedig itt ácsorgunk, és szörnyen unatkozunk.

- Szegénykéim! – szólt sajnálkozva a kis tündérlány. - Majd kitalálok valamit! Hamarosan visszajövök hozzátok. - azzal felreppent, és elszállt az erdő felé.

A hóembereknek nem is kellett sokáig várakozni. Rövid idő múlva apró szárnyak suhogására lettek figyelmesek. Egy - egy kis tündér reppent mindegyik hóember fölé, majd valamilyen csillogó port szórtak rájuk...

Ők pedig mintegy varázsütésre a levegőbe emelkedtek.

Először csak a föld felett egy arasznyival lebegtek, majd egyre feljebb és feljebb emelkedtek. Végül pedig a házak fölé libbenve szállni kezdtek a falu szélén elterülő fenyves erdő felé. Már a magasból felfedezték, hogy az erdő közepén, egy kis tisztáson csodálatos fények csillognak.

Valamilyen csalogató, varázslatos muzsika hangja szállt feléjük.

- Megérkeztünk! – szólt Lille, majd varázspálcájával a hóemberek felé

suhintott. Erre ők lassan, óvatosan leereszkedtek a hóba.

A tisztás közepén egy hatalmas fenyőfa állt. Minden ágán szikrázóan csillogó, tarka díszek pompáztak, és a csúcán egy aranyszínű csillag fénylett. Az aláhulló hópelyhek pedig úgy tündököltek a Telihold fényében, mint megannyi aprócska gyémánt.

Kicsit távolabb egy hatalmas asztal állt, rajta finomabbnál finomabb ínycsiklandozó nyalánkságokkal.

Volt ott minden, amit egy hóember megkívánhat: jégsütemény, hó-torta, jégkrém, fagylalt, jeges tea, jeges kávé...

- Boldog karácsonyt kedves hóemberek! – mondták a tündérek kedves, csengő hangon. A hóemberek a meghatottságtól szinte szóhoz sem jutottak. A tündérekkel együtt körbeállták a karácsonyfát, miközben szüntelenül szólt valahonnan az a varázslatos zene.

Később még táncra is perdültek. Pihenésképpen pedig végigkóstolták az összes finomságot. Egészen hajnalig tartott a vigalom.

Pirkadatkor pedig úgy, ahogyan jöttek, visszaszálltak a házak udvaraiba...

A tündérek azóta egy közeli erdőben minden karácsonykor megrendezik a hóemberek karácsonyát.

Ha ébren vagy karácsony éjszakáján, és nem látod az udvarban a kedves hóemberedet, ne aggódj! Ő is elment karácsonyozni.

Hajnalra biztosan visszajön.

Kép forrása: tangrila.blogspot.com

